

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 października 2018 r. , w sprawie I C 89/18 Sąd Rejonowy w Łęczycy oddalił powództwo (...) S.A. w G. skierowane przeciwko M. S. o zapłatę kwoty 8.058,22 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że M. S. od dnia 2 kwietnia 1984 roku, zamieszkuje w Ł. przy ul. (...) II nr 5 nr lokalu (...). Poprzednio ulica (...) nosiła nazwę Al. (...). Pozwana nigdy nie zamieszkiwała w Ł. przy ul. (...) II nr. 5 nr. lokalu (...). Nie posiadała też do tego lokalu jakiegokolwiek tytułu prawnego. W dniu 10 kwietnia 2000 roku pozwana zawarła z Zakładem (...) w P. umowę nr (...) sprzedaży energii elektrycznej. Jako adres zamieszkania pozwanej wskazano w umowie: Ł. Al. (...) nr lokalu (...). Jako adres do korespondencji pozwanej wskazano Ł. Al. (...) mieszkanie nr. lokalu (...). Przedmiotem umowy nr (...) było określenie praw i obowiązków stron związanych ze sprzedażą i zakupem energii elektrycznej sprzedawca (powód) zadeklarował dostarczenie odbiorcy (pozwanej) energii elektrycznej, a odbiorca zadeklarował odbiór i kupno energii elektrycznej dla potrzeb gospodarstwa domowego w lokalu w Ł. Al. (...) mieszkanie nr (...). Zgodnie z § 6 umowy faktury za dostarczoną energię regulowany miały być przez odbiorcę w terminie i wysokości wskazanej na fakturze. W przypadku przekroczenia terminów płatności sprzedawcy przysługiwały odsetki ustawowe. W przypadku opóźnienia w zapłacie należności za dostarczoną energię elektryczną przez okres 14 dni licząc od daty płatności należności określonej w fakturze, sprzedawca następnego dnia po upływie tego terminu był uprawniony do niezwłocznego wstrzymania dostarczania energii elektrycznej. Począwszy od października 2015 roku, korespondencja kierowana do pozwanej przez powoda była na adres Ł. Al. (...). Pozwana nie otrzymała żadnej z faktur za dostarczoną energię. Pozwana nie otrzymała również wezwania do zapłaty z dnia 2 sierpnia 2017 r. Z uwagi na powyższe pozwana trzykrotnie udała się do Biura (...) powoda w celu wyjaśnienia braku doręczenia faktur, lecz nie uzyskała jakichkolwiek wyjaśnień. W chwili obecnej do lokalu pozwanej dostarczana jest energia elektryczna pomimo braku zapłaty kolejnych faktur przez pozwaną.

Apelację od tego wyroku złożyła strona powodowa. Zarzuciła Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego, które miały istotny wpływ na wynik sprawy : art. 233 § 1 w zw. z art. 229 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób nieustraszyony oraz sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, polegające w szczególności na uznaniu, że pozwanej nie doręczono skutecznie faktur VAT i not będących przedmiotem niniejszego postępowania, a co za tym idzie, że dochodzone roszczenie nie jest wymagalne, podczas gdy pozwana w sprzeciwie wprost przyznała, że otrzymała wezwanie do zapłaty z dnia 2.08.2017 r. wysłane do pozwanej na ten sam adres, co wszystkie dokumenty księgowe, a ponadto pozwana otrzymała rzeczony dokumenty księgowe po raz kolejny w toku procesu, wraz z pismem uzupełniającym braki formalne pozwu; przepisów art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c., poprzez ich błędne zastosowanie i niewłaściwy rozkład ciężaru dowodu polegający na błędnym uznaniu, iż to wyłącznie na powodzie spoczął obowiązek dowiedzenia faktów, z których ten wywodził skutki prawne, podczas gdy powód należycie wykazał te okoliczności dowodami tak na istnienie stosunku zobowiązaniowego stanowiącego podstawę dochodzonego roszczenia, wysokość dochodzonej wierzytelności, a także wymagalność roszczenia, wobec czego to pozwana winna była udowodnić, że dokumenty księgowe będące przedmiotem niniejszego postępowania nie zostały jej skutecznie doręczone do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie; przepisu art. 316 k.p.c., poprzez jego niezastosowanie skutkujące pominięciem przy wydawaniu wyroku okoliczności, że faktury VAT i noty będące przedmiotem niniejszego postępowania zostały pozwanej skutecznie doręczone wraz z pismem uzupełniającym braki formalne pozwu, co oznacza, że roszczenie stało się wymagalne najpóźniej w toku procesu , a w konsekwencji, wydanie zaskarżonego rozstrzygnięcia nieuwzględniającego stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy, a co za tym idzie, nierozpoznanie istoty sprawy. W konkluzji wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania , a ewentualnie o jego zmianę przez uwzględnienie powództwa w całości.

Sąd Okręgowy zważył,

co następuje :

Apelacja jest bezzasadna. P. w tej sprawie toczy się jako postępowanie uproszczone. W związku z tym na zasadzie przepisu art. 505³ k.p.c. uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Nie można skutecznie zarzucić Sądowi meriti dokonania oceny dowodów w sposób niewszechstronny oraz sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, polegającego w szczególności na uznaniu, że pozwanej nie doręczono skutecznie faktur VAT i not będących przedmiotem niniejszego postępowania, a co za tym idzie, że dochodzone roszczenie nie jest wymagalne, podczas gdy pozwana w sprzeciwie wprost przyznała, że otrzymała wezwanie do zapłaty z dnia 2.08.2017. Istotnie, pozwana przyznała fakt doręczenia jej wezwania do zapłaty, nie przyznała jednak faktu doręczenia faktur. Rację ma skarżący, że odpisy faktur (nie faktury) doręczono pozwanej w sprawie niniejszej. Jednakże odpisy tych faktur nie dotyczą osoby pozwanej albowiem nie zamieszkuje ona w lokalu numer (...). W tej sprawie został popełniona omyłka w numeracji lokali mieszkalnych i to strona powodowa jako podmiot profesjonalny omyłkę tę winna usunąć. Nie jest zrozumiałym zarzut naruszenia zasady onus probandi. Z przepisu art. 6 k.c. w sposób jednoznaczny wynikają obowiązki procesowe stron i ten kto z danego faktu wywodzi skutki prawne fakt ten winien udowodnić. To więc strona powodowa winna udowodnić, że wystawiła w prawidłowy sposób faktury i że zostały one doręczone pozwanej.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.